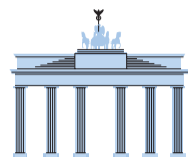

El món per la finestra

Berlín
Oriol Serra

L'èxit del monòleg alemany

Alemanya és terra de comedians, de monologuistes o d'humoristes solitaris que surten de gira amb l'objectiu de fer riure els seus compatriotes a partir d'un humor pròxim i tribal. De noms n'hi ha a carretades. Els més coneguts, com acostuma a passar, són els que apareixen més sovint a la televisió: Hape Kerkeling, Oliver Pocher, Mario Barth, Michael Mittermeier, Dieter Nuhr, etcètera. El seu èxit segurament està lligat a la tradició del cabaret que hi ha en aquest país i a l'hàbit d'anar al teatre. L'oferta i la demanda ho fan possible, tant a les grans capitals com a les ciutats mitjanes.

L'últim exemple és el de Hans Werner Olm, un humorista de veu profunda, que dalt l'escenari combina l'humor incisiu, sense embuts, sovint escatològic, i la música. Nascut a Bochum el 1955, Olm s'ha convertit en una figura de culte, com molts altres dels seus col·legues. Només calia observar el públic que diumenge passat va omplir tres quartes parts de l'Schiller Theater, al barri berlinès de Charlottenburg, per veure la gira alemanya del Show Must Go Olm. Gent absolutament entregada a l'artista, predisposada a riure, a aplaudir i, fins i tot, a intervenir amb crits espontanis.

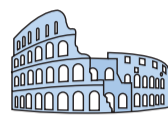
La polivalència permet a Olm agafar la guitarra i parodiar cançons, transformar-se en Luise Koschinsky i caricaturitzar una dona barroera, o creuar la frontera del que és políticament correcte recordant que l'alcalde de Berlín,

L'humorista alemany
Hans Werner Olm

Klaus Wowereit, es va guanyar el sobrenom de *Po bereit* (cul a punt) el dia que va sortir de l'armari. Els ítems són esquemàtics i els esquetxos repetitius, però el públic riu i també repeteix.*

ELS MÉS VENUTS	
Die letzte Spur	
CHARLOTTE LINK	GOLDMANN
Ich bin dann mal weg	
HAPE KERKELING	MALIK

Roma
Jordi Mumbrú

Gas, gas, gas... No es pot anar lent

Verd. Embraga, primera i gas. Massa tard. El de darrere fa sonar el clàxon. La Via Nazionale és un dels carrers més mal asfaltats de Roma. Embraga, segona i gas. És ple de sots però no es pot anar lent. El ritme de la ciutat és sempre el mateix: gas a fons i demanar pista.

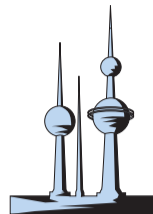
Ja hi som. Al Palau de les Exposicions hi ha la mostra *El mite de la velocitat*. Tot va començar l'any 1909 amb el manifest futurista. I encara no ha parat. La velocitat continua sent tan perillosa com fascinant. L'exposició és plena de quadres, fotografies, prototips, cotxes clàssics i esportius, motos, vestits... i, en paral·lel al progrés de l'automoció, la història d'un país obsessionat a anar de pressa i ser capdavanter en el sector de la indústria automobilística. La prova es diu Ferrari, Fiat, Alfa Romeo, Maserati, Lancia, Lamborghini, però també Ducati, Moto Guzzi i MVAugusta.

Tot plegat comença poc abans del feixisme amb els cotxes clàssics que encara tenien el volant a la dreta; continua amb el popular Fiat 500, que va permetre que tenir cotxe deixés de ser un gran luxe reservat als rics, i es dispara amb el boom econòmic.

Finalment, la història de l'automoció italiana acaba amb la Ducati del 2007, campiona del món. Tot un segle d'història que ja ha acabat però que continua obsessionat per la velocitat.

Una sala petita amb un Ferrari descapotable té un cel d'estrelles i una música que fa somiar. La responsable de la sala diu que està contentíssima amb la seva feina. "Dins del museu estic aïllada d'aquest món de bojos", diu. Però s'acaba l'exposició. Casc, embraga, primera i gas, gas, gas i a fer sonar el clàxon.*

ELS MÉS VENUTS	
Diario di Scuola	
DANIEL PENNAC	FELTRINELLI
L'anima e il suo destino	
VITO MANCUSO	CORTINA

Kuwait
Jordi Llaonart

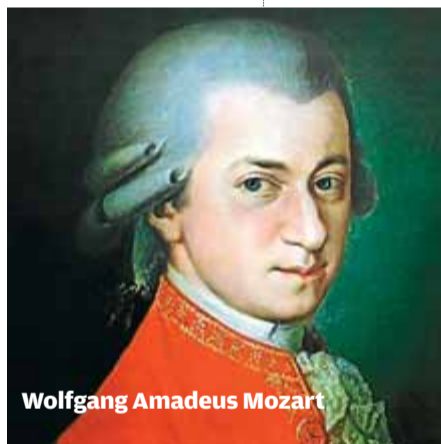
Mozart parla àrab a Al-Ain

Cap emirat del golf Pèrsic no es vol quedar enrere en la cursa per desempallegar-se de l'etiqueta de petromonarquia i donar una imatge de modernitat a través del nou interès per la cultura occidental que s'estén per la regió [vegeu el suplement *Cultura* del 7 de febrer i del 6 de març]. Aquesta setmana ha estat el torn d'Al-Ain, ciutat situada als Emirats Àrabs Units i de la qual la premsa local ha dit que "des d'ara ja forma part de la història de la música clàssica".

La gesta que ha situat aquest petit centre turístic de poc més de mig milió d'habitants en el mapa ha estat l'estrena mundial de la versió àrab de l'òpera *Don Giovanni*, de Mozart. El llibret ha estat traduït per l'egipci Ali Sàdiq, un mestre amb llarga experiència i que porta dues dècades posant veu àrab a composicions estrangeres.

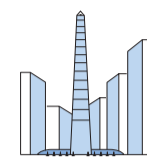
La posada en escena de la que molts consideren una de les obres mestres del *bel canto* també va córrer a càrrec d'artistes estrangers i la presència de ciutadans originaris dels Emirats Àrabs va quedar reduïda a una secció de l'audiència que els més optimistes han qualificat de *significativa*. Els vuit solistes eren egipcis i libanesos, el cor també va venir del Líban, la roba ha estat dissenyada per un equip polonès i la música va ser interpretada per l'Orquestra Filharmònica de Varsòvia.

El productor del Festival de Música Clàssica creu que l'estrena de *Don Giovanni* demostra que l'esdeveniment d'Al-Ain ha madurat i que mereix figurar a les agendes internacionals, i ha promès noves sorpreses el 2009. Es comenta que els creixents ingressos per l'exportació del petroli animaran els Emirats a abocar en la propera edició els diners que calgui per atreure les propostes culturals més prestigioses i innovadores.*

Wolfgang Amadeus Mozart

ELS MÉS VENUTS	
Damà Apol·lo	
ZAIN ABDUL-HADI	DAR MIRIT
Bill wa Nabil	
N.F. AL-MUÀJIL	AL-ARABIYA LIL-ULUM

Buenos Aires
Federico Rivas

L'Antàrtida a Buenos Aires

Es diu *Sud polar* i correspon a la part més meridional del món, allà on els sentits perden tota referència d'espai i el temps no es mesura amb dies i nits.

Andrea Juan, artista i curadora de la mostra *Sud polar*, va reunir els estudis de quinze col·legues de l'Argentina, Espanya, Nova Zelanda, els Estats Units, Austràlia, el Canadà i la Gran Bretanya en els quals s'ofereixen reflexions sobre l'escalfament global. Tots van participar al continent blanc en el *Programa d'art a l'Antàrtida*, organitzat en el marc de l'Any Polar Internacional 2007-2009.

El resultat d'aquesta experiència d'inspiració extrema es pot visitar fins al 18 d'abril al museu de la Universitat Tres de Febrer, als afores de Buenos Aires. "Allà no hi ha moneda, no hi ha nadius, no estàs pendent del rellotge. És difícil arribar-hi i has d'adaptar-te a situacions i temperatures extremes. No es pot comparar amb res del que coneixem", comenta Juan, creadora de metàfores sobre la contaminació.

Als salons del museu s'hi exhibeixen fotos úniques de sortides del sol en paisatges de gel multicolor, experiments damunt de teles descolorides amb rajos ultraviolats i instal·lacions que reproduïxen el silenci profund antàrtic. També hi ha gravats, mapes dibuixats en inquietants caps rapats i vídeos en què es reflexiona sobre canvis infinitesimals que amenacen de destruir el delicat equilibri de la reserva més gran d'aigua dolça del planeta.*

L'Antàrtida és el continent blanc

ELS MÉS VENUTS	
Harry Potter y las reliquias de la muerte	
J.K. ROWLING	SALAMANDRA
Historias de diván	
GABRIÉL ROLÓN	PLANETA